

Minul je maj! Kot utone solnca sijaj, tako je utonil, in kot gredo sanje, tako je šel mimo, in tako je šla mimo in utonila detinska mladost! S krepko, neizprosno roko je seglo življenje med junake Gorenje vasi, in razkropili smo se, in ločili smo se, da si vsak poišče srečo življenja — ali jo bomo našli, kdové?

Ta je v daljni Ameriki. Morda koplje globoko v temni jami, da bi odkril zaklad hrepenečemu očesu.

Ta zopet je šel v tujo deželo. Palico je vzel in torbo, objel mater: »Mati, svet je velik! Doma je revščina! Grem, da kaj zaslužim in ko se vrnem, bo tudi pri nas lepo!« Jokala je morda mati, a sin je šel v tujino — morda še misli na mater, morda je že obledél v njegovem srcu blag spomin nanjo, morda jo je že pozabil popolnoma.

Oni orje doma sočno njivo. Vola mu vlečeta zelen plug, ki reže rane rodovitni zemlji, da iz njih zraste bogat sad.

In jaz sem daleč od tihe rojstne hiše, daleč od tistega kraljestva mladih dni, v tihi celici, topli in prijazni.

Daleč smo drug od drugega, vsak gre za svojo srečo, vsak za svojim ciljem — a vem, da se vsem poraja v tihih trenutkih hrepenenje v srcu: o da bi še enkrat, za en dan vsaj, posijalo tisto toplo majnikovo solnce v srce, za en dan vsaj da bi se vrnil v dušo tisti maj, ki smo ga živeli z otroškim srcem, z detinsko dušo!

Bogumil Gorenjko.

Marijin mesec.

Prikaži se, krasota maja,
razjasni, milo se nebo! —
Že v duši hrepenenje vstaja,
prevzema čustvo me sladko:

Na dan, na dan, ve cvetke bele,
razširjajoče mehki vonj,
smehljale boste se vesele,
ko k »šmarnicam« bo vabil zvon!

Dà, tja pred Mater in Devico
nedolžne cvetke koprne:
pozdravlja vsaka stvar Kraljico,
otroško ljubi jo srce.

Smehlja obličje se Mariji,
ko zre častilcev zbrani krog;
vse kliče v rajski harmoniji:
»Visoko te je dvignil Bog!«

»Pozdravljajo te vsi rodovi,
zaupno kličejo vsekdar,
priklanjajo se vsi cvetovi,
pozdravlja slednja božja stvar.«

»Pozdravljena, Kraljica maja!«
na zemlji verniki pojo,
srce se v milosti pomlaja
in hrepenenje gre v nebo.

O. E. B.

